

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/28/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120011344
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2120011344.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného U. B., pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 123 ods. 3 písm. e), písm. i), ods. 4 Trestného zákona, o odvolaniach obžalovaného a krajského prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 08.12.2020 pod sp. zn. 9Tk/1/2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.05.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania krajského prokurátora a obžalovaného U. B., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uznal obžalovaného U. B. za vinného zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 127 (správne malo byť „§ 123“, ide o zjavnú nesprávnosť, ktorú bude potrebné odstrániť opravným uznesením) ods. 3 písm. e), písm. i), ods. 4 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase cca. od 12.15 hod. do 15.30 hod. dňa 14.12.2019 pozval do miesta svojho trvalého bydliska na P. ulici č. XXX/XX v obci R. - R. W., okr. Dunajská Streda poškodeného J. E., kde na chodbe rodinného domu namieril krátkou strelnou zbraňou kategórie „D“ nezistenej značky a nezisteného výrobného čísla kalibru 4 mm na svoje telo a stlačil spúšť, pričom k výstrelu nedošlo, následne namieril tou istou krátkou strelnou zbraňou kategórie „D“ nezistenej značky a nezisteného výrobného čísla kalibru 4 mm na poškodeného J. E., ktorú mu priložil na hrud', následne stlačil spúšť, čím došlo k výstrelu a zástrelu na pravú stranu hrudníka, pričom poškodený J. E., trvale bytom R. časť R. W., T. W. č. XXX/XX, okr. Dunajská Streda, utrpel strelné poranenie - zástrel hrudníka, vstrel sa nachádzal v oblasti vrcholu pravých pľúc, kde poškodil horný lalok pravých pľúc, ktorý prestrelil, slepo končil v oblasti zadnej hrudnej steny na VII. rebre, strelná rana mala priemer 0,5 cm, ktoré si vyžadovalo urgentnú operáciu v UNB Nemocnici Ružinov Bratislava, nakoľko boli ohrozené životné funkcie, dýchanie a krvný obeh, nakoľko zranenie takéhoto charakteru je sprevádzané Pneumothoraxom - nahromadením vzduchu v hrudnej dutine a Haemothoraxom - nahromadením krvi v hrudnej dutine, s dobu liečenia poškodeného v trvaní 2 mesiace, počas ktorých bol závažným spôsobom obmedzený obvyklý spôsob života poškodeného.

Podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Prvostupňový súd napadnutý rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 870-877 spisu.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný U. B. i krajský prokurátor, obaja voči výroku o vine, obžalovaný aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo a prokurátor smeroval odvolanie i voči výroku o treste.

Krajský prokurátor v písomných dôvodoch odvolania v prvom rade poukázal na to, že okresný súd uznal obžalovaného za vinného rozdielne od obžaloby Krajskej prokuratúry Trnava sp. zn. Kv 95/19/2200 - 96 zo dňa 15.06.2020, ktorá bola podaná na okresný súd pre obzvlášť závažný zločin vraždy v štádiu pokusu podľa 14 ods. 1 k § 145 odsek Trestného zákona. Prokurátor poukázal na to, že obžalovaný v prípravnom konaní využil svoje zákonné právo a odmietol vypovedať, po podaní obžaloby v konaní pred súdom vypovedal, pričom uviedol úplne totožné skutočnosti, ako uviedol poškodený pri svojej výpovedi dňa 04.02.2020 (potom, čo poškodený diametrálne zmenil svoj prvotnú výpoveď vykonanú bezprostredne po skutku, v ktorej usvedčoval zo spáchania skutku obžalovaného U. B.). Poškodený J. E. vo svojej výpovedi v konaní pred súdom uviedol, že si zranenia spôsobil sám, preto bola na návrh prokurátora prečítaná časť výpovede poškodeného J. E. zo dňa 15.12.2019, v ktorej poškodený uviedol, že ho postrelil U. B..

Rovnako poukázal na to, že znalci zotrvali aj v konaní pred súdom na záveroch znaleckého skúmania a zdôraznil, že ku zraneniu poškodeného došlo najpravdepodobnejšie zavinením inej osoby, ktorá stála zoči-voči poškodenému. Znalec MUDr. Pamula uviedol, že prirodzenejší, omnoho pravdepodobnejší je mechanizmus vzniku zranenia, ktorý poškodený uviedol pri výpovedi dňa 17.12.2019.

Ďalej poukázal na znalecký posudok znalkyne z odboru psychológie PhDr. Henriety Tóthpetiovej vypracovaného na obžalovaného U. B., z ktorého vyplýva, že u neho dominuje disharmonicky štruktúrovaná osobnosť so z množenými prvkami dlhodobo neprimeraného pocitu vlastnej sebadôležitosti, výnimočnosti a nadradenosti nad druhými. Svoju afektivitu nedokáže dostatočne regulovať, má zníženú frustračnú aj konfliktovú toleranciu, reaguje šablónovite, agresivita je v štruktúre osobnosti v „pohotovostnej“ pozícii. Na kritiku či nepotvrdenie vlastnej jedinečnosti reaguje často veľmi odmietavo, konfrontačne a agresívne. V kritických situáciách sa objavujú regresné prejavy, neúmerné reakcie, v dôsledku čoho môžeme počítať aj s viac uvoľnenou, menej brzdenou agresivitou (verbálnou aj brachiálnou), hlavne pri paranoidnom podfarbení situácie a pod vplyvom zmeneného vedomia, napr. intoxikácia psychoaktívnou látkou (vrátane alkoholu), sa to môže znásobiť. U. B. nie je schopný v stresovej situácii konať racionálne.

Znalkyňa PhDr. Henrieta Tóthpetiová vypracovala aj znalecký posudok - zo psychologického vyšetrenia svedka poškodeného J. E., zo záverov posudku vyplýva, že osobnosť J. E. je akcentovaná, simplexnejšia, závislá od vonkajšieho sveta, sugestibilná, manipulovateľná, dependentná, rýchlo preberajúca a dobre udržiavajúca zvyky skupiny. V aktuálnom klinickom obraze sú potvrdené symptómy nasvedčujúce k posttraumatickej stresovej poruche, s vysokou pravdepodobnosťou po udalostiach súvisiacich s vyšetrovaným trestným činom. Nie je vylúčené, že sa niekto pokúšal J. E. ovplyvňovať, aby menil svoje výpovede, skôr sa však znalkyňa prikláňa k názoru, že J. E. takto konal kvôli patologickému vzťahu s obvineným U. B., kde poškodený mohol byť v roli obeť a obvinený v roli násilníka, tyrana. Vzhľadom k teoretickým poznatkom o posttraumatickej stresovej poruche a aktuálnemu klinickému obrazu J. E. znalkyňa neodporúča vykonávanie ďalších procesných úkonov, inak by bol opakovane vystavovaný negatívne zno vuprežívaníu traumy.

Znalkyňa z odboru zdravotníctva a farmácia - odvetvie psychiatria MUDr. Monika Gregorová uviedla, že u obvineného U. B. je prítomná zmiešaná porucha osobnosti s prevahou narcistických a disocálnych rysov, ktorá však nemala forenzne významný vplyv na jeho rozpoznávacíe a ovládacie schopnosti.

Znalci mjr. Ing. Varga a mjr. Ing. Šimončíč predniesli závery znaleckých posudkov ČES:PPZ-KEU-BA-EXP-2019/15751 a ČEZ: PPZ-KEU-BA-EXP-2020/260, ako vyplýva z výpovede znalca mjr. Šimončíča, k strelbe prišlo priložením zbrane k oblečeniu, ústie hlavne sa objavilo na oblečení.

Súd zároveň do konania pribral znalca z odboru zdravotníctva a farmácia - odvetvie psychiatria MUDr. Ivana Karbulu, ktorý vo svojom posudku potvrdil, že poškodený J. E. utrpel posttraumatickú stresovú poruchu.

Obžalovaný od počiatku spáchanie skutku negoval, k priebehu skutku uviedol, že s poškodeným hrali „ruskú ruletu“, potom čo zbraň otočil proti sebe, táto nevystrelila, si zbraň od neho vzal poškodený J. E., ktorý ju namieril proti sebe a zbraň následne vystrelila. Záverom uviedol, že sa následne z jeho domu vrátili späť do kaviarne, obžalovaný sa vrátil späť piecť klobásu. Prezentovaná obrana obžalovaného bola vyvrátená vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní, ktorého výsledky boli v neprospech obžalovaného.

Bezprostredne po skutku poškodený J. E. ihneď označil obžalovaného U. B., keď uviedol, že ho postrelil U. B., postrelil ho tam, kde býva U. B., ktorý má prezývku „Q.“. Znalec MUDr. Pamula na hlavnom pojednávaní upresnil, že pokiaľ by si mal poškodený zranenia spôsobiť sám, je to technicky veľmi nepravdepodobné, pretože držaním krátkej guľovej zbrane klasickým spôsobom je problematické natočenie tak, aby strelný kanál smeroval zhora nadol a je v podstate jedno, v ktorej ruke by zbraň držal. Preto najpravdepodobnejšie vzniklo zranenie tak, že bolo spôsobené treťou osobou. Ďalšie dôkazy boli vyprodukované znaleckým skúmaním znalcov PhDr. Tóthpetiovej, MUDr. Gregorovej a MUDr. Karbulu, tak ako na to vyššie poukázal. Vzhľadom na uvedené sa nemožno so závermi súdu pri hodnotení dôkazov stotožniť.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný U. B. sa dopustil konania tak, ako je to rozpísané v obžalobe krajskej prokuratúry, ktorá bola na Okresný súd Trnava doručená dňa 15.06.2020. Trestná činnosť obžalovaného bola preukázaná jednak výpoveďou poškodeného J. E. a najmä vykonaným vyššie uvedeným znaleckým dokazovaním.

Obžalovaný konal (s poukazom na všetky vyššie uvedené okolnosti - patologický vzťah s poškodeným, osobnostná charakteristika obžalovaného, spôsob vykonania skutku so strelnou zbraňou mierenou na oblasť životne dôležitých orgánov, bez možnosti poškodeného rozhodnúť sa nepokračovaní v navedenej situácii, bez poskytnutia pomoci poškodenému bezprostredne po skutku) minimálne vo forme nepriameho úmyslu podľa § 15 písm. b) Trestného zákona, t. j. vedel, že svojím konaním môže porušenie alebo ohrozenie (záujmu chráneného Trestným zákonom) spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozmeneý.

V danom prípade sa nejednalo o hru „ruská ruleta“ poškodený neodišiel k obžalovanému uzrozmeneý s tým, že sa budú hrať, ale odišiel s obžalovaným na jeho popud, že mu tento ukáže, že je smelý. Poškodený nebol uzrozmeneý ani s faktom, že u obžalovaného tento na neho vytiahne zbraň a z bezprostrednej blízkosti na neho vystrelí. Obžalovaný už tým, že vytiahol strelby schopnú zbraň, do ktorej vložil náboj, musel byť uzrozmeneý nielen so skutočnosťou ustálenou v napadnutom rozhodnutí, kde „súd je tohto názoru, že obžalovaný musel vedieť, že predmetnou zbraňou priloženou na hrudník poškodeného je možné spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví a pre prípad, ak by zbraň vystrelila bol uzrozmeneý s následkom a to poškodením dôležitého orgánu poškodeného“ ale aj so skutočnosťou, že pokiaľ náboj vystrelí, môže tento spôsobiť následok aj ťažší, teda smrť poškodeného. Tento záver je možné prijať s poukazom na skutočnosť, že obžalovaný počas hlavného pojednávania pred súdom sám uviedol, že absolvoval kurzy poľovníctva (ktorých súčasťou sú aj prednášky týkajúce sa manipulácie so zbraňou a poskytnutie prvej pomoci po strelných poraneniach).

V závere poukázal aj na písársku chybu v napadnutom rozsudku v časti právnej kvalifikácie, kde namiesto § 127 Trestného zákona má byť správne uvedený § 123 Trestného zákona.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody považuje rozsudok okresného súdu za nesprávny a preto navrhol, aby Krajský súd v Trnave podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 9Tk 1/2020 zo dňa 08.12.2020 a aby podľa § 322 ods.1 Trestného poriadku vec vrátil Okresnému súdu Trnava na nové prejednanie a rozhodnutie, prípadne podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku vo veci rozhodol sám.

Obžalovaný podané odvolanie odôvodnil viacerými písomnými podaniami, a to samostatne prostredníctvom obhajcov JUDr. Zsolta Hodosiho, JUDr. Tibora Timára a JUDr. Juraja Gavalca.

V písomných dôvodoch odvolania koncipovaných obhajcom JUDr. Zsoltom Hodosim namietal, že súd prvého stupňa chybným vyhodnotením vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym záverom. Ak by boli jednotlivé dôkazy jednotlivo a vo svojom súhrne správne vyhodnotené, malo by dôjsť k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby z dôvodu podľa § 285 písm. a) Tr. por. , nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

V súvislosti s právnou použiteľnosťou výpovedí poškodeného na hlavnom pojednávaní spred vznesenia obvinenia poukázal na rozhodnutie R 48/2017 (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 TdoV 17/2015). Niet pochýb o tom, že prvotné výpovede poškodeného majú charakter „vo významnej miere rozhodujúceho alebo jediného usvedčujúceho dôkazu“ či dôkazu „kľúčového charakteru pre posúdenie viny“. Len na základe výpovede poškodeného urobenej v prípravnom konaní po vznesení obvinenia a v konaní pred súdom (v situácii, že pri skutku boli len dvaja - obžalovaný a poškodený) by vinu obžalovaného nebolo možné vysloviť. Pritom súd prvého stupňa si osvojil skutkový dej, ktorý prezentoval poškodený vo svojich prvotných výpovediach na nemocničnej posteli, v čase pred vznesením obvinenia. Podporne poukazuje aj na stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR č. Tpj 63/2009, najmä na jeho bod II a uznesenie NS SR sp. zn. 5To 13/2015 zo dňa 14.01.2016.

Poukazuje aj na viaceré rozhodnutia ESLP, z ktorých vyplýva záver, že ide o porušenie čl. 6 ods. 3 EDLP, ak prijatie dôkazu v podobe svedeckej výpovede vzišlej z nekontradiktórneho výsluch znevýhodnilo obvineného (viď napr. vo veci Schatschaschwili v. Germany, sťažnosť č. 9154/1 Strasbourg, 15 December 2015).

Uvádza tiež, že je potrebné zohľadniť špecifiká prvotných výsluchov poškodeného v dňoch 15.12.2019 a 17.12.2019, a to, že k výsluchom došlo v nemocnici, kde bol poškodený hospitalizovaný pre závažné, život ohrozujúce zranenie, poškodený bol po operácii, poškodený bol pod vplyvom liekov opiátového typu (poškodený nebol závislý na opiátoch, ale na pervitíne), poškodený na hlavnom pojednávaní nevedel uviesť, ako vypovedal na nemocničnom lôžku (zápisnice z HP zo dňa 17.07.2020, str. 7 - 8). Poškodený podal prvotné priblíženie udalosti svedkyňi, C. X. B. slovami „strieľal som, strieľali sme“. Uvedená svedkyňa zhodne uviedla túto rozhodujúcu skutočnosť tak v prípravnom konaní (str. 3 zápisnice zo dňa 04.02.2020) ako aj v konaní pred súdom (str. 10 zápisnice z HP zo dňa 17.07.2020). Dá sa očakávať, že obeť trestného činu hovorí o udalosti - trestnom čine v čas bezprostredne nasledujúcom po udalosti neskreslene. Pritom ani z tejto prvotnej referácie poškodeného svedkyňi o tom, ako došlo k strelnému poraneniu poškodeného, nevyplýva útok obžalovaného na neho.

K posttraumatickej stresovej poruche u poškodeného uvádza, že prihliadanie na závery znaleckého posudku č. 05/2020 od PhDr. Henriety Tóthpetiovej pri hodnotení dôkazov súdom prvého stupňa považuje za nesprávne a to z dôvodu, že v konaní nad akékoľvek pochybnosti (str. 5 a str. 7 zápisnice z HP zo dňa 06.08.2020) bolo ustálené, že diagnostikovanie aj liečba posttraumatickej stresovej poruchy patrí do činnosti psychiatrov (teda lekárov) a nie psychológov. Znalčka PhDr. Tóthpetiová svojimi záverom v odpovediach č. 2, č. 3, č. 4, č. 8 v znaleckom posudku č. 05/2020 vstúpila do kompetencií iného odborníka. Jej znalecký posudok v rozsahu, v akom sa venuje posttraumatickej stresovej poruche u poškodeného považuje za non lege artis. K súdom ustanovenému znalcovi MUDr. Ivanovi Karbulovi namieťa, že vykonanie psychiatrického vyšetrenia v reštaurácii a v inom ako rodnom jazyku probanda znižuje validitu záverov znalca.

Za vadné považuje osvojenie si záverov zo znaleckého posudku č. 035/19 od MUDr. Mariána Pamulu, ktoré sa okrem popisu zranenia poškodeného a medicínskeho hodnotenia tohto zranenia venovali aj právnym otázkam - znalec sa nemohol vyjadriť k tomu (napr. na str. 21 znaleckého posudku), že „Ku zraneniu poškodeného vzhľadom k topografickému uloženiu vstreľu -zranenia, došlo najpravdepodobnejšie zavinením inou osobou, ktorá stála zoči - voči poškodenému.“ a ďalej „Je len veľmi málo pravdepodobné, že by si poškodený predmetné zranenie spôsobil sám.“ Uvedený spôsobom znalec MUDr. Pamula riešil právne otázky a vstúpil do kompetencie súdu. Uvedený znalec pri spracovaní znaleckého posudku vychádzal z verzie skutku, ktorý bol popísaný napr. v uznesení o vznesení obvinenia. Verziu skutku, ktorý predniesol poškodený (postrelenie sám, atypické držanie

zbrane) opätovne hodnotil ako lekár slovami: „jednalo sa o neštandardné a atypické držanie zbrane“. Nevedno, odkiaľ čerpal znalec- lekár vedomosti, ktoré ho akokoľvek oprávnili hodnotiť držanie zbrane ako atypické neštandardné. Na predmetný znalecký posudok MUDr. Pamulu by mal súd prvého stupňa prihliadať len pokiaľ ide o odborné medicínske otázky, a nie o otázky riešenia skutkového stavu. Napriek tomu v napadnutom rozsudku na viacerých miestach súd prvého stupňa preberá a nekriticky sa stotožňuje s takými „závermi“ tohto znalca, ktorých vyslovenie prekračuje kompetencie uvedeného znalca.

Napadnutý rozsudok sa opiera o vadné dôkazy, pričom niektoré dôkazy sú vadné preto, lebo pripúšťajú dvojakú skutkovú alternatívu: výpovede poškodeného pred vznesením obvinenia a po vznesení obvinenia, znalecký posudok MUDr. Pamulu, ktorý pripustil vznik zranenia tak, ako to opísal poškodený vo svojich výpovediach po vznesení obvinenia; niektoré dôkazy sú nepoužiteľné: výpovede poškodeného pred vznesením obvinenia; niektoré dôkazy sú vadné so zreteľom na okolnosti ich obstarania: znalecký posudok MUDr. Karbulu; niektoré dôkazy sú vadné preto, lebo sa vyjadrujú k okolnostiam, ku ktorým sa vyjadriť i neprináleží: znalecký posudok MUDr. Pamulu, znalecký posudok PhDr. Tóthpetiovej na poškodeného, pričom súd prvého stupňa si zvolil cestu argumentácie použitím pochybných (nevalidných) záverov jedného dôkazu a podporu validity iného (taktiež pochybného) dôkazu.

Proti obžalovanému neexistuje jediný priamy usvedčujúci dôkaz a doposiaľ produkované dôkazy majú svoje nekonvalidované a nekonvalidovateľné vady, preto odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok postupom podľa § 321 ods. 1) písm. b) a písm. c) Tr. Por. zrušil a postupom podľa 322 ods. 1), ods. 3) Tr. Por. sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí podľa 285 písm. a) Tr. Por.

Odvolanie obžalovaného odôvodnil aj obhajca obžalovaného JUDr. Tibor Timár, ktorý v prvom rade poukazuje na výpoveď svedka E. zo dňa 15.12.2019 a 17.12.2019 a uvádza, že uvedený svedok bol zákonným a procesným postupom riadne a za účasti obhajcov kontradiktórne vypočutý v prípravnom konaní aj po vznesení obvinenia napríklad dňa 04.02.2020. Súd však pristúpil k odstraňovaniu rozporov medzi výsluchom uvedeného svedka vykonaným pred vznesením obvinenia a výsluchom na hlavnom pojednávaní (na žiadosť prokurátora, pričom obhajoba s týmto postupom nesúhlasila), napriek tomu, že existoval výsluch svedka z prípravného konania aj po vznesení obvinenia. Obhajoba má za to, že postup, keď súdu čítaním výsluchu svedka z prípravného konania podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku vykonaný pred vznesením obvinenia je na mieste iba v prípade, ak výsluch uvedeného svedka v prípravnom konaní nebol realizovaný po vznesení obvinenia, a už potom vypovedal uvedený svedok iba na hlavnom pojednávaní. Dôkaz vykonaný kontradiktórnym spôsobom má procesnú relevanciu a prednosť z hľadiska relevancie jej hodnotenia pred dôkazom vykonaným bez zohľadnenia tejto zásady upravenej v čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b) Dohovoru, najmä ak ide o dôkaz, kde rozhodnutie je v rozhodujúcej miere založené aj na dotknutej výpovedi svedka.

Poukazoval tiež na judikatúru ESLP, konkrétne na rozhodnutie Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu a konštatuje, že za rozhodujúci dôkaz je potrebné považovať taký dôkaz, bez ktorého by zostávajúce dôkazy neboli dostatočné k vysloveniu viny. V tejto trestnej veci je podľa súdu rozhodujúci dôkaz výpoveď svedka E., avšak obhajoba sa nestotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že je možné pri uznaní viny obžalovaného opierať sa o výpovede svedka z prípravného konania pred vznesením obvinenia, nakoľko v prvom rade uvedený svedok bol vypočutý aj po vznesení obvinenia a súčasne v druhom rade po prečítaní jeho výpovede pred vznesením obvinenia pred súdom za účelom odstránenia rozporov podľa § 264 ods. 1 TP nebol odstránený podstatný rozpor v jeho výpovediach a súčasne je podľa obhajoby nesporné, že uvedený výsluch svedka je rozhodujúci dôkaz. Zároveň poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Rt 81/2003, Rt 19/2004 a stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj 63/2009.

Súčasne v odvolaní zdôraznil, že svedok (poškodený) mal odlišné výpovede k podstatnej skutočnosti (kto a ako strelal na jeho osobu) v rámci začatého trestného stíhania pred vznesením obvinenia (tvrdil, že to bol obžalovaný), oproti tým, ktoré boli urobené po vznesení obvinenia za účasti obhajcov kontradiktórne (tvrdil, že on sám strelal), v podstatnej časti ako prišlo k jeho zraneniam, teda či strelal obvinený alebo sám poškodený.

Namieta, že rozpor vo výpovediach pred vznesením obvinenia a na hlavnom pojednávaní nebol odstránený a preto nemožno brať za relevantné pri uznaní viny obžalovaného ako dôkazy tie výpovede, ktoré boli urobené pred vznesením obvinenia. Iba kontradiktórne výsluchy tohto svedka mal súd hodnotiť ako procesne použiteľné a relevantné dôkazy, vzhľadom na to, že sa jedná o rozhodujúci dôkaz.

Poukazoval tiež na to, že závery znalcov z odboru psychiatrie (MUDr. Karbuľa a MUDr. Nagy) vo vzťahu k existencii a vzniku posttraumatickej stresovej poruchy u poškodeného sú rozdielne, a tieto závery neboli odstránené ani pri výsluchu znalcov na hlavnom pojednávaní. Obhajoba má za to, že pri takýchto rozdielných záveroch znalcov mal súd pristúpiť k postupu podľa § 147 ods. 1 Trestného poriadku a s použitím § 2 ods. 11 Trestného poriadku a pribrať príslušný znalecký ústav na posúdenie uvedených podstatných rozdielných znaleckých záverov uvedených znalcov, nakoľko ani súd ani žiadna strana v konaní nemajú dostatočné odborné a vedecké poznatky z odboru psychiatrie na posúdenie toho, ktorý záver ktorého znalca je za súčasného poznania psychiatrie ako vedeckej lekárskej disciplíny správny a dôvodný.

Poukazoval i na záver znalca MUDr. Pamulu, ktorý nevyvylúčil možnosť, že si uvedené zranenia a samotný zástrel spôsobil sám poškodený. Prvostupňový súd pristúpil k hodnoteniu uvedeného dôkazu tak, že vyhodnotil uvedené závery iba v súhrne s výsluchom poškodeného pred vznesením obvinenia a súčasne s dôkazom o existencii posttraumatickej stresovej poruchy vo vzťahu k uvedenej udalosti konštatovanej jedným znalcom MUDr. Karbuľom a takto v súhrne hodnotil iba jeden zo záverov znalca MUDr. Pamulu. Obhajoba sa s takýmto hodnotením jedného dôkazného záveru z dôkazného prostredku súdom nestotožňuje, nakoľko nie je súladná ust. § 2 ods. 12 Trestného poriadku hodnoteniu dôkazov v jednotlivosti a v súhrne vo vzťahu k vine obžalovaného. Pre uznanie viny je potrebné, aby dôkazné závery ako aj hodnotenie dôkazov súdom dávali taký záver, že skutok sa nemohol stať inak ako je uvedené v skutkovej vete rozsudku. Podľa obhajoby z dôkazov a ich hodnotenia však po vykonaní dokazovania takýto jednoznačný záver nevyplýva.

V závere svojho odvolania poukazoval tiež na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6To/5/2011, 2Toš/4/2009, RČ14/1964, R40/1969 týkajúce sa povinnosti prvostupňového súdu postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutom na jeho rozhodnutie.

Na základe uvedeného navrhol zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vzhľadom na potrebu urobiť vo veci nové rozhodnutie vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu okresný súd prejednal a rozhodol (postup podľa ust. § 321 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku a ust. § 322 ods. 1 Trestného poriadku).

Odvolanie obžalovaného napokon zdôvodnil aj obhajca obžalovaného JUDr. Juraj Gavalec, ktorý namietal použitie výsluchu poškodeného zo dňa 17.12.2019, ktorý bol zabezpečený pred vznesením obvinenia a nebol vykonaný kontradiktórnym spôsobom. Namietal aj spôsob, akým sa súd vysporiadal s touto situáciou, teda že kontradiktórnosť bola podľa súdu zachovaná výsluchom poškodeného v konaní pred súdom. Kontradiktórnosť sa viaže priamo ku konkrétnej výpovedi, ktorá by už v čase vykonania musela byť kontradiktórne vykonaná, neskorší výsluch tej istej osoby vykonaný kontradiktórne nemôže zhojiť to, že predchádzajúci výsluch nebol vykonaný kontradiktórne. Obhajoba tvrdí, že za súčasného stavu dokazovania je výpoveď poškodeného zo dňa 17.12.2019, vykonaná pred vznesením obvinenia obžalovanému, procesne nepoužiteľná. Podľa konštantnej súdnej praxe nie je možné v konaní pred súdom na takejto výpovedi výlučne alebo v rozhodujúcej miere založiť uznanie viny obžalovaného.

Obhajoba sa naďalej opiera o rozhodnutie NS SR, ktoré podmienky použitia dôkazov spred vznesenia obvinenia podrobnejšie upravilo, bolo zverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod číslom R 48/2017 (ide o uznesenie NS SR č. k. 1 TdoV 17/2015 zo dňa 8.11.2016) a rozhodnutie NS SR č.k. 5 To 13/2015.

Obhajca tiež poukázal na skutočnosť, že súd vyvodzuje svoj záver o vine obžalovaného z hodnotenia neverohodnosti jednej skupiny dôkazov a z toho vyplývajúcej vierohodnosti inej skupiny dôkazov, čo je neprípustné.

Obhajca na záver navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 9Tk/1/2020 zo dňa 8.12.2020 podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por., aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu.

Konanie na odvolacom súde:

Zástupca Krajskej prokuratúry v Trnave sa na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu pridržiava všetkých skutočností, ktoré uviedla prokurátorka Krajskej prokuratúry v písomnom odôvodnení svojho odvolania, rovnako napadnutý rozsudok považuje za nezákonný a preto navrhol tento rozsudok zrušiť v celom rozsahu a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného toto navrhuje zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku.

Obhajca obžalovaného JUDr. Zsolt Hodosi na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa pridržiava písomného odvolania ako aj návrhu ako má rozhodnúť odvolací súd. Zdôraznil pritom význam svedeckej výpovede poškodeného pred súdom, vrátane listu, ktorý napísal prvostupňovému súdu v závere konania. Znalecký posudok č. 20/20 považuje za domnienky, a to z dôvodu, že na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.12.2020 dvaja znalci psychiatri, a to Dr. Karbula a Dr. Nagy sa ústne zhodli na tom, že postramatická stresová porucha nemusí vzniknúť len z konania tretej osoby, čo nie je v zápisnici, ale len na zvukovom zázname. Navrhol napadnutú vec zrušiť a trestné konanie zastaviť.

Obhajca obžalovaného JUDr. Juraj Gavalec na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa pridržiava písomne podaného odvolania aj návrhu. Výpoveď, ktorú označil považuje za nezákonnú a procesne nepoužiteľnú, odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť.

Obžalovaný sa na verejnom zasadnutí pridržiava podaného odvolania svojimi obhajcami, tento trestný čin nespáchal.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania, podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a tak zistil, že odvolania obžalovaného i krajského prokurátora sú nedôvodné.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu veci nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaného na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods.1 Trestného poriadku jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Krajský súd vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému a ustálenému okresným súdom v napadnutom rozsudku nemá žiadne výhrady, závery okresného súdu v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

S prihliadnutím na obsah podaných odvolaní považuje za potrebné uviesť, že ani odvolací súd nemá pochybnosti o vine obžalovaného z predmetného skutku tak, ako to ustálil vo svojom rozhodnutí prvostupňový súd a nemá ani pochybnosti ohľadne miesta a spôsobu spáchania predmetného trestného činu ako i jeho právneho posúdenia.

Výpoveď poškodeného J. E. učinenej po začatí trestného stíhania (no pred vznesením obvinenia obžalovanému) hodnotí aj odvolací súd v zhode s právnym názorom okresného súdu, ako hodnovernú, jednoznačne a nespochybniteľne usvedčujúcu obžalovaného zo spáchania predmetného skutku tak, ako to ustálil na hlavnom pojednávaní okresný súd, keď označil za páchatela skutku práve obžalovaného. Pokiaľ ide o neskoršie výpovede poškodeného, krajský súd ich vyhodnocuje tak, že zo strany poškodeného išlo evidentne o snahu zamlčať podstatné okolnosti prípadu a neusvedčovať obžalovaného. Motivácia poškodeného neuviesť reálne okolnosti prípadu aj podľa odvolacieho súdu vyplýva zo vzájomného vzťahu obžalovaného a poškodeného, a to s poukazom na závery znaleckého skúmania znalkyne z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých PhDr. Henriety Tóthpetiovej, ktorá charakterizovala vzťah obžalovaného a poškodeného z psychologického hľadiska ako patologický, založený na nadradenosti obžalovaného a podriadenosti poškodeného a táto skutočnosť podľa názoru odvolacieho súdu bola schopná zároveň ovplyvniť zmenu výpovede poškodeného v prospech obžalovaného v neskorších štádiách konania. Znalkyňa PhDr. Henrieta Tóthpetiová u poškodeného diagnostikovala i symptómy posttraumatickej stresovej poruchy a zároveň vylúčila, že by sa u obžalovaného rozvinula posttraumatická stresová porucha, ak by si mal diagnostikované zranenia spôsobiť sám.

Pokiaľ obžalovaný namietal závery znalkyne- psychologičky s poukazom na to, že takéto diagnostikovanie patrí do výlučnej pôsobnosti znalca-psychiatra, krajský súd poukazuje v danej súvislosti na výpoveď znalkyne z odboru psychiatria MUDr. Moniky Gregorovej, ktorá potvrdila, že aj klinický psychológ vie posúdiť, či príznaky pacienta inklinujú k posttraumatickej stresovej poruche a preto námietka obžalovaného v danom smere nemá svoje opodstatnenie.

K vierohodnosti prvotnej výpovede poškodeného ďalej prispievajú podľa názoru odvolacieho súdu aj výsledky znaleckého skúmania znalca MUDr. Marián Pamula ohľadom mechanizmu vzniku zranenia poškodeného, z ktorého vyplýva, že predmetné zranenie bolo poškodenému spôsobené s najväčšou pravdepodobnosťou treťou osobou (aj keď úplne nevyviedol a považoval za najmenej pravdepodobné - možnosť vlastného poškodenia), a to aj s poukazom na trajektóriu zástrely, ktorý smeroval od hora dolu. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na rozdielnosť vo výpovediach obžalovaného a poškodeného na hlavnom pojednávaní, a to najmä s ohľadom na popis spôsobu, akým malo k zraneniu dôjsť, pričom zhodnosť ich výpovedí v tom, že si mal poškodený spôsobiť zranenia sám, je podľa názoru odvolacieho súdu tak výsledkom patologického vzťahu zainteresovaných osôb, ako i prispôbeniu obhajoby dôkaznej situácii vyplývajúcej vývoju prípravného konania, majúcej však „trhliny“ v konaní pred súdom. Obžalovaný totiž na hlavnom pojednávaní vypovedal v tom smere, že poškodený mu po tom, čo namieril zbraň proti sebe a vystrelil, z ruky vytrhol pištoľ, chytil ju dvomi rukami, priložil si jej hlaveň k telu a palcom stlačil spúšť. Poškodený na rozdiel od obžalovaného na hlavnom pojednávaní uviedol, že pištoľ mu obžalovaný podal, chytil ju do pravej ruky, otočil zbraň voči svojmu a telu a palcom pravej ruky stlačil spúšť. Je teda zrejmé, že obžalovaným a poškodeným popísaný spôsob vzniku zranenia poškodeného vyznieva diametrálne odlišne, a preto aj odvolací súd je toho názoru, že tieto ich výpovede sú nedôveryhodné a tendenčné s cieľom zmeniť dôkaznú situáciu v prospech obžalovaného.

Čo sa týka námietok obžalovaného o zákonnosti výpovede poškodeného z pred vznesenia obvinenia a nemožnosť použiteľnosti tohto dôkazu v konaní pred súdom, krajský súd v danej súvislosti uvádza nasledovné.

Ak je ale výpoveď svedka jediným usvedčujúcim dôkazom alebo vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom, o ktorý chce prokurátor, ako nositeľ dôkazného bremena v konaní pred súdom, oprieť obžalobu, je nevyhnutné takého svedka vypočuť až po vznesení obvinenia (alebo svedka vypočutého pred týmto úkonom znovu vypočuť), a tak zachovať právo obvineného na obhajobu (právo na kontradiktórny postup). Vid' bližšie R 30/2010, Tpj 63/2008.

Je pravdou, že Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach viackrát konštatoval, že vypočutím svedka pred vznesením obvinenia dochádza k porušeniu princípu zachovania rovnosti strán, keďže obhajca má možnosť zúčastniť sa takéhoto úkonu len za procesnej situácie, kedy sa vedie trestné stíhanie už proti konkrétnej osobe.

Síce nie je vylúčené, v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku, aby tieto dôkazy nemohli byť použité pre účely vznesenia obvinenia, na druhej strane je však potrebné ich okamžite opakovať, pretože v opačnom prípade pôvodné dôkazy proti obvinenému už nemajú dôkaznú hodnotu. Je zrejme, že i v danom prípade si orgány činné v trestnom konaní si plne uvedomovali túto skutočnosť a u poškodeného, došlo i po vznesení obvinenia k jeho opakovanému výsluchu, keď pri následnom výsluchu už prišlo k zásadnej zmene v okolnostiach popisujúcimi predmetný skutok.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že po vznesení obvinenia sa mení aj postavenie svedkov z hľadiska toho, že majú vypovedať vo vzťahu ku konkrétnej osobe obvineného a mení sa aj rozsah práva na odmietnutie výpovede. Pokiaľ by svedok vzhľadom na taký vzťah k osobe obvineného predpokladaný zákonom umožňujúci mu odmietnuť vypovedať (čo však nie je daný prípad, nakoľko o takýto vzťah v danom prípade nejde), toto právo využil, vôbec by taká výpoveď urobená pred vznesením obvinenia nebola na hlavnom pojednávaní použiteľná.

V predmetnej veci došlo však k tomu, že u poškodeného došlo k zjavnej zmene vo výpovedi v rámci začatého trestného stíhania, pred vznesením obvinenia, oproti tej, ktorá bola učinená po vznesení obvinenia, resp. na hlavnom pojednávaní. Bolo zrejme, že išlo aj o zásadné skutkové okolnosti majúce význam i pre následné právne posúdenie skutku, najmä z toho hľadiska, že rozdielne oproti obžalobe, ktorá kládla obvinenému za vinu spáchanie pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy, súd ho uznal za vinného zo zločinu blíženia na zdraví. Bolo preto potrebné veľmi starostlivo dbať na to, aby pri čítaní výpovede poškodeného z prípravného konania ako i tej, ktorá bola urobená pred vznesením obvinenia, bola daná možnosť samotnému obžalovanému sa k tomu na hlavnom pojednávaní vyjadriť a umožniť mu tohto vypočuť a konfrontovať práve k tým častiam, ktoré sú obsiahnuté v zápisnici o jeho výsluchu pred vznesením obvinenia a sú rozporné oproti tomu, čo svedok vypovedal na hlavnom pojednávaní. Ak sa rozpor nebude odstraňovať, nemožno brať za relevantné tie výpovede, ktoré boli urobené pred vznesením obvinenia.

V danom prípade tak prvostupňový súd postupoval. Hlavné pojednávanie vykonal v prítomnosti obžalovaného i jeho obhajcov, a dal možnosť uplatniť obžalovanému jeho obhajobné práva pri rešpektovaní zásady kontradiktórnosti vo vzťahu k tomuto svedkovi (poškodenému), v celom rozsahu. Rovnako tak bolo umožnené obžalovanému učiniť i pri opakovaných výpovediach poškodeného v prípravnom konaní po vznesení obvinenia a preto spochybňovať zákonnosť prečítanej výpovede poškodeného z času pred vznesenia obvinenia, je absolútne neopodstatnené.

Z hľadiska získaných priamych a nepriamych dôkazov je podľa názoru odvolacieho súdu možné bez akýchkoľvek dôvodných pochybností mať za preukázané, že skutok sa stal práve tak, ako je z hľadiska času, miesta a spôsobu opísané vo výrokovej časti rozsudku.

V tejto súvislosti je potrebné zopakovať, že prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam. Preto odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že obžalovaný sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému a ustálenému okresným súdom v napadnutom rozsudku nemá žiadne výhrady, závery okresného súdu v celom rozsahu osvojuje a bez nutnosti opakovania v podrobnostiach opätovne odkazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku (a to aj s ohľadom na obžalovaným namietané znalecké dokazovanie, osobnostné charakteristiky poškodeného a pod.) s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu odvolací súd na margo odvolacích námietok prokuratúry dospel tiež k zisteniu, že konanie obžalovaného tak, ako je opísané v súlade so zisteným skutočným stavom veci vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, napĺňa znaky zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 123 ods. 3 písm. e), písm. i), ods. 4 Trestného zákona, ako to správne ustálil a odôvodnil v napadnutom rozsudku i okresný súd. Ani podľa názoru odvolacieho súdu nebol preukázaný úmysel obžalovaného vylákať poškodeného s úmyslom usmrtiť ho strelnou zbraňou,

z hľadiska získaných priamych a nepriamych dôkazov nie je možné bez akýchkoľvek pochybností mať za preukázané, že skutok popísaný v obžalobe krajského prokurátora sa mohlo stať práve tak, ako je z hľadiska jeho spôsobu v ňom vyjadrený. Takúto verziu udalosti nepodporuje žiadny vykonaný dôkaz, nevyplýva ani z jednej výpovede či už obžalovaného, tak i poškodeného a tiež ostatných vo veci vypočutých svedkov a ani zo žiadnych iných dôkazov. Podľa produkovaných dôkazov sa stal predmetný skutok tak, ako bol vykonanými dôkazmi na hlavnom pojednávaní preukázaný, t.j. iným spôsobom konania a inou formou zavinenia.

Ak orgány prípravného konania mali za preukázané, že k predmetnému skutku došlo spôsobom, ako ho opisovala obžaloba, mal byť podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaný trestne stíhaný nie za obzvlášť závažný zločin vraždy v zmysle § 145 Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods.1 Tr. zákona, ale za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v zmysle § 144 Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods.1 Tr. zákona, ktorý by odzrkadľoval popis skutku tak, ako to vyplýva z obžaloby spolu s „vopred uváženu pohnútkou“, ako obligatórnou súčasťou tohto trestného činu, nakoľko je z popisu obžaloby zrejmé (... obžalovaný v danom mieste a čase vylákal v úmysle usmrtiť poškodeného ...), že ak by mal obžalovaný úmysel vylákať poškodeného a následne ho usmrtiť, znamenalo by to požadovaný dlhší časový úsek pred samotnou realizáciou „vražedného“ zámeru. Takto zostavený skutok však nezodpovedal reálne zadováženým dôkazom, namiesto toho však OČTK sformulovali skutok tak, že nemá reálny základ v žiadnom dôkaze z prípravného konania a nezodpovedá ani dôkazom vykonaným na hlavnom pojednávaní a to tak s poukazom na absenciu preukázania úmyslu obžalovanému dosiahnuť usmrtenie poškodeného, tak i vzhľadom na nízku účinnosť zbrane (hoci mierenú na životne dôležité orgány), ktorou malo byť poškodenému spôsobené zranenie a o ktorých vlastnostiach (vzhľadom na jej charakteristiky), obžalovaný vzhľadom na objektívne okolnosti musel a mal vedieť.

Ak páchatel' zaútočí proti inému predmetom, majúcim povahu zbrane a spôsobom objektívne spôsobilým privodiť ťažkú ujmu na zdraví a zameria útok na časť tela, kde sú uložené pre život dôležité orgány, nasvedčuje to tomu, že bol spáchaný trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 Tr. zák. (teraz § 155 Tr. zák.) alebo jeho pokus (judikát uverejnený v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR pod č. B 56/7/1974.

Aj z týchto dôvodov má krajský súd za to, že v konečnom dôsledku ustálená právna kvalifikácia konania obžalovaného okresným súdom je z hľadiska naplnenia jeho obligatórných znakov zákonná a správna, zodpovedajúca vykonaným dôkazom ako i vzniknutých zranení, preto ani odvolanie krajského prokurátora nemožno považovať za podané dôvodne.

K výroku o treste:

V súlade so zákonom postupoval prvostupňový súd aj pri ukladaní trestu obžalovanému. Prihliadal pritom ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery, ako ich určujú ustanovenia § 34 ods.1 až 4 Trestného zákona, pričom starostlivo a uvážene prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy.

Rešpektujúc tieto hľadiská považuje odvolací súd trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov nepodmienečne, ukladaný obžalovanému skôr pri spodnej hranici trestnej sadzby stanovenej v ustanovení § 155 Trestného zákona za zákonný a primeraný tak k závažnosti spáchanej trestnej činnosti, ako aj k osobnostným charakteristikám obžalovaného (doposiaľ 4 krát súdne trestaného), možnostiam jeho nápravy a prevýchovy. Takto uložený trest zodpovedá požiadavke nielen individuálnej, ale i generálnej prevencie.

Obžalovaný by si mal uvedomiť, že pre trest je charakteristické, že je s ním spojené negatívne hodnotenie činu a osoby páchatel'a a že sa ukladá v závislosti od závažnosti činu, ktorý je rozhodujúcim pre stanovenie druhu trestu a jeho výmery, pričom jeho prioritný účel sa dosahuje predovšetkým ukladaním trestov a ich výkonom. K naplneniu účelu trestu tiež prispieva aj jeho preventívne pôsobenie, keď hrozba trestu formulovaného v trestnom kódexe odrádza verejnosť od páchania trestnej činnosti, pričom intenzita tejto prevencie rastie so zvyšovaním vedomia verejnosti o neodvratnosti a spravodlivosti trestov, ktoré i reálne postihne osobu páchajúcu takýto druh trestnej činnosti.

Zákonu zodpovedá aj výrok rozsudku, ktorým bol obžalovaný zaradený na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko tento nebol v priebehu posledných 10-tich rokov pred spáchaním trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd nepovažoval odvolania obžalovaného a krajského prokurátora proti napadnutému rozsudku za dôvodné, preto ich zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.